

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně **T. D. N.**, nar.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem

zastoupená Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2024, č. j. OAM-847/ZA-ZA11-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2024, č. j. OAM-847/ZA-ZA11-HA13-2024

(dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a vyložil ho nesprávně. Nesprávné posouzení situace se podle žalobkyně nejvíce projevilo především ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu.
3. Žalobkyně nepochybně to, že na humanitární azyl není právní nárok a že se jedná o institut založený na správním uvážení, jak dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), kterou v žalobě obsáhle cituje (konkrétně se jedná o citace z rozsudků č. j. 4 Azs 14/2011-135, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79, či o usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, nebo i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 1993, č. j. 6 A 99/92-50). Podle žalobkyně jsou závěry žalovaného k neudělení humanitárního azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně již v rámci správního řízení sdělila, že má v České republice (dále jen „ČR“) dceru a navrácení do vlasti se obává pro své odsouzení v ČR za drogovou trestnou činnost. Žalovaný pochybil, když neudělil žalobkyni humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.
4. Žalovaný se nevypořádal ani s možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Žalobkyně uvedla celou řadu důvodů k jejímu udělení a shledala rozpor s mezinárodními závazky v zásahu do práva na respektování rodinného a soukromého života, v ČR žije dcera i manžel žalobkyně, který je občanem ČR.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. Odkazuje na obsah správního spisu. Žalovaný vzal v potaz veškeré žalobkyní sdělené skutečnosti, shromáždil dostatečné množství relevantních podkladů a zjistil skutečný stav věci. Žalobkyně netvrdila azylově relevantní skutečnosti a žalovaný z opatřených podkladů nezjistil, že by v případě návratu byla žalobkyně ohrožena na životě a zdraví. Žalovaný zopakoval některé jeho závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí a považuje je za správné, zákonné a přezkoumatelné.

IV. Obsah správního spisu

6. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Dne 30. 6. 2024 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 4. 7. 2024 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti, v nichž uvedla, že je státní příslušnosti Vietnamské socialistické republiky, není v žádné politické straně ani skupině, nikdy se politicky neangážovala. Je bez náboženského vyznání. V současné době probíhá rozvodové řízení s jejím manželem, který je české státní příslušnosti. V ČR na trvalý pobyt žije její zletilá dcera. Naposledy ve vlasti žila v obci, kde nyní žije

její matka. Do ČR poprvé přicestovala v roce 2006. Do vlasti se vrátila asi třikrát, naposledy na otcův pohřeb v roce 2015. Od roku 2006 disponovala povolením k dlouhodobému pobytu. Od roku 2011 tu pobývala na trvalý pobyt. V ČR měla v roce 2006 udělené vízum za účelem podnikání, od roku 2021 pak vízum za účelem strpění. Toto je její první žádost o mezinárodní ochranu. Je po operaci srdce a pravidelně užívá léky. V roce 2015 byla pravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody v délce trvání 5 let za výrobu narkotik. Ve vězení byla 2, 5 roku. Propuštěna byla začátkem roku 2020. Následně se do vězení vrátila. Důvodem podané žádosti je, že v ČR má dceru, s níž chce být a také obava z problémů ve vlasti pro její odsouzení v ČR.

8. Téhož dne žalovaný s žalobkyní provedl pohovor, v němž nad rámec výše uvedeného sdělila, že otec dcery žije ve Vietnamu, dcera je s ním příležitostně v kontaktu. Dcera je plnoletá, vdaná, má v ČR rodinu a není na žalobkyni finančně ani materiálně závislá. Výjezdní příkaz byl žalobkyni uložen v důsledku pozbytí pobytového oprávnění pro její odsouzení. Dále uvedla, že na problémy ve vlasti pro její odsouzení v ČR usuzuje kvůli informacím, které se dozvěděla z doslechu. Sdělila, že si myslí, že by se o jejím odsouzení mohly dozvědět např. ambasády a mohly by se jí ptát, proč se do vlasti vrací po tak dlouhé době. Těžko by ve vlasti kvůli odsouzení našla zaměstnání. Nyní v ČR vykonává lehkou práci, např. jako pomocná síla v kuchyni. Nikdy problémy s vietnamskými státními orgány neměla, a to ani pro svou rasu, národnost, náboženství, pohlaví, příslušnost k sociální skupině či politické přesvědčení. Jednou za šest měsíců chodí na lékařské kontroly a užívá léky na ředění krve. Projevila svou obavu z nedostatečné zdravotní péče ve vlasti, v důsledku čehož by mohla mít zdravotní problémy. Současný zdravotní stav jí však žádným způsobem neomezuje, jen se musí šetřit.
9. Součástí správního spisu je: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 6. 2024; údaje k podané žádosti a protokol o pohovoru ze dne 4. 7. 2024; informace z cizineckého informačního systému; opis evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 23. 8. 2024; Informace MZV ČR, č. j. 118728-6-2024-MZV/LPTP ze dne 16. 8. 2024, k č.j. MV-3049-27/OAM-2024, Možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), Právní zásada „ne bis in idem“, Tresty za výrobu a distribuci drog (dále jen „Informace MZV ze dne 16. 8. 2024“); Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: červen 2024 (dále jen „Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024“); napadené rozhodnutí ze dne 27. 9. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
11. Žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl při jednání konaném dne 23.4.2025, X. Y.
13. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických*

názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

14. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu.“
15. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
16. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
17. Ve vztahu k posouzení otázky humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud připomíná, že na něj není právní nárok a je jej možné udělit jen v případech zvláštního zřetele hodných. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55 vyslovil, že: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ (srov. i rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32).
18. Žalobkyně si je vědoma faktu, že humanitární azyl je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení správního orgánu, které soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. hodnotí pouze omezeně (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, a ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36). K vyložení omezeného soudního přezkumu soud upozorňuje na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48 a jeho závěr, že: „Soudu nepřisluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, či usnesení NSS ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56).
19. Žalovaný postupoval v souladu s požadavky kladenými judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně zmínila, že je po operaci srdce, bere léky na ředění krve a

jednou za půl roku dochází na zdravotní prohlídku. Dále uvedla, že ji její zdravotní stav nijak zvlášť neomezuje a je schopná vykonávat lehkou práci. Žalovaný srozumitelně vysvětlil, že žalobkyni uváděné zdravotní problémy nelze podřadit pod onemocnění, které by žalobkyni bezprostředně ohrožovalo na životě, a tudíž je neposoudil jako důvody zvláštního zřetele hodné. K tomu poznamenal, že žalobkyně své zdravotní potíže ani žádným způsobem nedoložila. Žalovaný se též v tomto ohledu zabýval její příbuzenskou vazbou na zletilou dceru, která v ČR žije s její vlastní rodinou a neshledal tento důvod jako důvod zvláštního zřetele hodný i s poukazem na rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, neboť existence rodinných vazeb není důvodem pro udělení humanitárního azylu. Nakonec se žalovaný zabýval pozbytím pobytového oprávnění žalobkyně v důsledku trestné činnosti na území ČR a zhodnotil jej jako zcela irelevantní. K tomu poznamenal, že si žalobkyně tuto situaci zavinila sama svým protiprávním jednáním. Z důvodů výše uvedených žalovaný uzavřel případ žalobkyně v otázce možného udělení humanitárního azylu jako případ běžný, nikoliv zvláštního zřetele hodný.

20. Žalobkyně v žalobě cituje vyčerpávajícím způsobem judikaturu NSS vztahující se k humanitárnímu azylu a poté pouze opakuje, že má v ČR dceru, s níž chce setrvat a že se obává návratu do vlasti kvůli svému odsouzení za drogovou trestnou činnost. Žalovaný se těmito okolnostmi na str. 5-6 napadeného rozhodnutí zabýval (viz. bod 15 tohoto rozsudku). Žalobkyně nenamítá konkrétní chyby v úvahách žalovaného, a stejně tak se nevymezuje vůči skutečnostem, jimiž se žalovaný při posouzení humanitárního azylu zabýval. Soud má za to, že žalovaný dostatečným způsobem popsal situaci žalobkyně a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil úvahy nad tím, proč neshledal žalobkyní tvrzené skutečnosti jako důvody zvláštního zřetele hodné. Rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, je v souladu s pravidly logického uvažování a vychází z dostatečných a řádně získaných podkladů. Námitka není důvodná.
21. Pokud jde o namítaný zásah do soukromého a rodinného života, ten by v řízení o mezinárodní ochraně dle úpravy účinné do 30. 6. 2023 bylo na místě zhodnotit v kontextu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy jako možný důvod pro udělení doplňkové ochrany (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, odst. 21, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 162/2020-47, či ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28)]. Dne 1. 7. 2023 však nabyla účinnosti novela zákona o azylu a dalších předpisů vyhlášená pod č. 173/2023 Sb., která zrušila písm. d) v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 6. 2024, tedy rok po nabytí účinnosti novely. Žalovaný se správně zabýval všemi aktuálně existujícími důvody pro udělení doplňkové ochrany v § 14a odst. 1 a 2 písm. a) – c) zákona o azylu.
22. K obecně tvrzené námitce žalobkyně o tom, že uvedla celou řadu důvodů pro udělení doplňkové ochrany, soud uvádí, že žalobkyně neuvedla a žalovaný nezjistil skutečnosti, pro něž by žalobkyni mohla hrozit vážná újma. Žalobkyní sdělené důvody spočívaly v pobytu zletilé dcery v ČR, kterou nechce žalobkyně opustit a ve strachu z návratu pro odsouzení v ČR, který nad rámec opětovného odsouzení v zemi původu dále nespécifikovala.
23. Žalovaný z opatřených podkladů neshledal a žalobkyně neuvedla skutečnosti, pro něž by jí hrozila vážná újma formou trestu smrti či popravy nebo mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání (§ 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu).

Z Informace MZV ze dne 26. 8. 2024 vyplývá, že zastupitelský úřad v Hanoji ani jiné členské státy Evropské unie nezaregistrovaly případ, kdy by tamní soudy vynesly nový rozsudek v totožné trestní věci, za který již byl pachatel odsouzen v jiné zemi. České soudy se na zastupitelský úřad v Hanoji opakovaně obrací s dotazy ke konkrétním pachatelům drogové trestné činnosti vietnamské státní příslušnosti. U žádného z těchto pachatelů nebylo zjištěno, že by proti němu bylo vedeno trestní řízení ve Vietnamu. Zásada *ne bis in idem* je zakotvena přímo ve vietnamské Ústavě a státní orgány k ní během trestního řízení přihlíží, přičemž zastupitelský úřad v Hanoji ani jiné členské státy Evropské unie nezaznamenaly případ porušení této zásady. Navrátilší osoby po výkonu trestu odnětí svobody ze zahraničí nečelí perzekucím. Vykonaný trest v zahraničí se do vietnamské obdoby rejstříku trestů nezapisuje a v praxi odsouzení a výkon trestu odnětí svobody v zahraničí vietnamské státní orgány nezajímá. Žalovaný podrobil posouzení Informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024 a konstatoval, že žalobkyně nebyla ani aktivní v kritice současného vietnamského režimu, neměla nikdy problém s vietnamskými státními orgány, soudy ani policií. Tvrzená újma opětovného potrestání za drogovou činnost v ČR je tak dle soudu vyloučena.

24. Žalobkyně zmínila, že se obává problémů pro její odsouzení v ČR. Žalovanému, a nakonec ani soudu nespecifikovala, v čem konkrétně tyto problémy mají spočívat. Žalovanému sdělila pouze to, že o problémech ví z doslechu a obává se, že nenalezne zaměstnání, protože byla odsouzena za trestný čin. Na tomto místě soud upozorňuje žalobkyni na povinnost tvrzení a jí odpovídající břemeno tvrzení, které tíží právě ji jako žadatelku o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Správní orgán při posuzování žádosti vychází právě z žadatelem předneseného azylového příběhu, který tvoří pomyslný rámec pro zjišťování skutkového stavu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41). Žalovaný posoudil vznesené obavy v dostatečném rozsahu, opatřil si za tím účelem postačující množství podkladů a neshledal, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, s čímž se soud ztotožňuje. Nad rámec uvedeného soud dodává, že žalobkyně bude mít po návratu čistý trestní rejstřík, tudíž se nemusí obávat nesnází s nalezením zaměstnání kvůli zápisu v trestním rejstříku. Nehledě k tomu, že omezení výdělečných možností v zemi původu není azylově relevantním důvodem, neboť se nejedná o újmu ve smyslu zákona o azylu. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu jsou úzce definované a řešení vztahu žalobkyně s její zletilou dcerou a manželem prostřednictvím mezinárodní ochrany není na místě, neboť se nejedná o rodinné příslušníky, kterým byla udělena mezinárodní ochrana (srovnej § 13, 14b zákona o azylu). Soud se shoduje se žalovaným, že žalobkyně neprokázala tvrzené zdravotní obtíže, natož aby tvrzené onemocnění dosahovalo zákonem požadované intenzity ohrožení života žalobkyně.
25. K námitce nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žalovaným, protože nedostatečně zjistil skutkový stav, když ho nesprávně vyložil, soud uvádí, že jde o zcela obecnou námitku. Její vypořádání tedy odpovídá míře její obecnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Žalovaný při posouzení splnění podmínek pro udělení jakékoliv z forem mezinárodní ochrany vycházel z azylového příběhu předestřeného žalobkyní. Vzal v potaz veškeré její obavy a opatřil si relevantní podklady, na základě kterých dostal ucelený obraz o bezpečnostní a politické situaci, a dále o přístupu vietnamských státních orgánů k navrátilším osobám po výkonu trestu v zahraničí za trestný čin spáchaný

v zahraničí (konkrétně v ČR). Soud s odkazem na výše uvedené konstatuje, že se žalovaný v dostatečné míře zabýval důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu i doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Soud neshledal pochybení ani při posouzení důvodů k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný posoudil dostatečně všechny formy pro udělení mezinárodní ochrany a vycházel při tom z řádně zjištěného skutkového stavu.

26. Městský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 23. 4. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce